

Pytania prejudycjalne

- Czy art. 27 ust. 4 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 882/2004⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt należy interpretować w ten sposób, że nie zakazuje on pobierania od przedsiębiorcy za działania wymienione w sekcji A załącznika IV do tego rozporządzenia opłaty w wysokości stawek minimalnych określonych w sekcji B tego załącznika również wtedy, gdy koszty poniesione przez właściwe organy w odniesieniu do wydatków wymienionych w załączniku VI do rozporządzenia są niższe od tych kwot minimalnych?
- Czy w warunkach wskazanych w poprzednim pytaniu państwo członkowskie jest uprawnione do ustalenia opłat za działania wymienione w sekcji A załącznika IV do rozporządzenia w wysokości niższej od stawek minimalnych określonych w sekcji B tego załącznika, jeżeli koszty poniesione przez właściwe organy w odniesieniu do wydatków wymienionych w załączniku VI do rozporządzenia są niższe od tych kwot minimalnych, a przy tym nie są spełnione warunki określone art. 27 ust. 6 rozporządzenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 165, s. 1, sprostowanie Dz.U. L 191, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej

(Sprawa C-527/09)

(2010/C 63/43)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i E. Randvere)

Strona pozwana: Republika Estońska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nieprzyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do transponowania dyrektywy 2006/43/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniającej dyrektywę Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylającej dyrektywę Rady 84/253/EWG, a w każdym razie nieinformując o tych przepisach Komisji, Republika Estońska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy;

- obciążenie Republiki Estońskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na transponowanie dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 29 czerwca 2008 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 157, s. 87.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej

(Sprawa C-528/09)

(2010/C 63/44)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Marghelis i K. Saaremäel-Stoilov)

Strona pozwana: Republika Estońska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Estońska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy dyrektywy 2002/96/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego (WEEE), nie dokonując w odpowiedni sposób transpozycji do prawa krajowego przepisów art. 3 lit. (i) pkt (iii), art. 8 ust. 2 akapit trzeci i art. 8 ust. 3 akapit drugi te same dyrektywy;

- obciążenie Republiki Estońskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa 2002/96/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. dotyczy zużytych urządzeń elektrycznych i elektronicznych. Zbadawszy środki, na podstawie których omawiana dyrektywa została transponowana do prawa estońskiego, Komisja uważa, że Republika Estońska nie dokonała w odpowiedni sposób transpozycji art. 3 lit. i) pkt (iii), art. 8 ust. 2 akapit trzeci i art. 8 ust. 3 akapit drugi te same dyrektywy.

Artykuł 3 lit. (i) pkt (iii) dyrektywy zawiera definicję producenta urządzeń elektrycznych i elektronicznych. Estońskie akty prawne, które dotyczą zużytych urządzeń elektrycznych i elektronicznych, zawierają dwie różne definicje producenta, czyniąc przez to trudniejszym zrozumienie i stosowanie przepisów w sprawie takich zużytych urządzeń.

Artykuł 8 ust. 2 akapit trzeci dyrektywy stanowi, że z chwilą sprzedaży nowych produktów nabywcom nie przedstawia się poszczególnych kosztów zbiórki, przetwarzania oraz przyjaznego dla środowiska naturalnego usuwania zużytego sprzętu. Komisja uważa, że Republika Estońska nie dokonała transpozycji tego wymogu do prawa krajowego.

Artykuł 8 ust. 3 akapit drugi dyrektywy stanowi, że państwa członkowskie winny zapewnić, by w ośmioletnim okresie przejściowym od wejścia w życie niniejszej dyrektywy producenci mogli w chwili sprzedaży nowych produktów przedstawić nabywcom koszty zbiórki, przetwarzania oraz przyjaznego dla środowiska naturalnego usuwania zużytego sprzętu, przy czym wspomniane koszty nie mogą przekraczać faktycznie poniesionych kosztów. Komisja uważa, że Republika Estońska nie dokonała transpozycji tego obowiązku do prawa krajowego.

Republika Estońska zgodziła się z wymienionymi zarzutami i w swej odpowiedzi na uzasadnioną opinię Komisji zobowiązała się wyeliminować naruszenie art. 3 lit. (i) pkt (iii), art. 8 ust. 2 akapit trzeci i art. 8 ust. 3 akapit drugi dyrektywy w drodze ustawy o zmianie ustawy o odpadach. Ponieważ — według wiedzy Komisji — Republika Estońska nie wydała do chwili obecnej ustawy o zmianie ustawy o odpadach, a przynajmniej nie poinformowała o tym fakcie Komisji, Komisja uważa, że Republika Estońska nie dokonała w odpowiedni sposób transpozycji do prawa krajowego art. 3 lit. (i) pkt (iii), art. 8 ust. 2 akapit trzeci i art. 8 ust. 3 akapit drugi dyrektywy, uchybiając w ten sposób zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tejże dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 37, s. 24.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu (Rzeczpospolita Polska) w dniu 18 grudnia 2009 r. — Inter-Mark Group Sp. z o.o., Sp. komandytowa/Minister Finansów

(Sprawa C-530/09)

(2010/C 63/45)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Inter-Mark Group Sp. z o.o., Sp. komandytowa

Strona pozwana: Minister Finansów

Pytanie prejudycjalne

- a) Czy unormowania wynikające z art.52 lit. a) Dyrektywy 2006/112/WE (¹) należy interpretować w ten sposób, że usługi czasowego udostępniania stoisk wystawowych i targowych klientom prezentującym swoją ofertę na targach i wystawach należy zaliczyć do wymienionych w tych przepisach usług pomocniczych do usług targów i wystaw, tj. podobnych do działalności kulturalnej, artystycznej, sportowej, naukowej, edukacyjnej, rozrywkowej, które opodatkowane są w miejscu ich faktycznego świadczenia,
- b) czy też należy przyjąć, iż są to usługi reklamy opodatkowane w miejscu, gdzie usługobiorca posiada stałą siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, na rzecz którego świadczone są usługi lub, w przypadku ich braku, stałe miejsce zamieszkania lub zwykle miejsce pobytu stosownie do art. 56 ust. 1 lit. b, Dyrektywy 2006/112/WE,

— przy przyjęciu założenia, że usługi te dotyczą czasowego udostępniania stoisk klientom prezentującym swoją ofertę na targach i wystawach, które zazwyczaj poprzedza sporządzenie projektu i wizualizacji stoiska oraz ewentualny transport elementów stoiska i jego montaż w miejscu organizacji targów lub wystawy, a klienci usługodawcy wystawiający swoje towary lub usługi, uiszczają odrębnie organizatorowi danej imprezy opłaty za samą możliwość udziału w targach czy w wystawie, które obejmują koszty mediów, infrastruktury targowej, obsługi medialnej itp.

Za wystrój i budowę własnego stoiska odpowiada każdy wystawca samodzielnie i w tym zakresie korzysta on z przedmiotowych, wymagających wykładni, usług.

Za wstęp na targi i wystawy ich organizatorzy pobierają od zwiedzających osobne opłaty, które przypadają organizatorowi imprezy, a nie usługodawcy.

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (DZ. U. L 347, str. 1)